839.81
G93s

SANGE

FRA DE BLAA BJÆRGE

af

Jónas Gudlaugsson

Gyld. Bogh. Nord. Forl.

SANGE FRA DE BLAA BJÆRGE

Jónas Gúðlaugsson

Paa Islandsk er udkommen:

Vorblóm. 1905.

Tvístirnid. 1906.

Dagsbrún. 1909.

Paa Dansk:

Sange fra Nordhavet. 1911.

Viddernes Poesi. 1912.

Solrún og hendes Bejlere. Fortælling fra Island. 1913.

JÓNAS GUÐLAUGSSON

SANGE FRA DE BLAA BJÆRGE

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCXIV

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

839.81
G93s

INDHOLD

DE BLAA BJÆRGE
SYNG, SYNG MINE SVANER!
I SOLGLØD STRAALER TIND VED TIND
NAT
HØST
DEN ENSOMME Ø
SOMMERBLÆST
MORGEN
JØKELELVEN
FLYVENDE ØRN
AFTENSTEMNING
JUL
MOD NAT
BRISEN
RØGTERDRENGENS VISE
DANSEN OMKRING NYTAARSBAALET
RAVNE I NATTEN
LYKKELAND
OP MOD HØJFJÆLDETS TIND —
BARNDOM

MIN SANG FOR DIG —
DET ISLANDSKE FOLK
VAAR
STEINGRIMUR THORSTEINSSON
RASMUS RASK
HAVET ER VOR MODER
BØN

JUBEL
ANGST
I HØSTTIDEN
VAARVISE
NAAR JEG ER TRÆT

VOR TID
VED HAVET
MAJ
SKAGENSTEMNING
DRACHMANNS GRAV
HVORNAAR?
SE DISSE GYLDNE SKYER
JEG SØGER DIG —
EPIGRAMMATISKT
DEN GAMLE HISTORIE
OG VI KAN VANDRE
GLEMSEL

TIL MIN HUSTRU

Digitized by the Internet Archive
in 2017 with funding from
University of Illinois Urbana-Champaign Alternates

https://archive.org/details/sangefradeblaabj00jona

Du rakte mig din Haand og Hjærtet med
da Haabet sveg og mest jeg ene stod,
en saaret Drømmer gav du Fæste og Fred,
en Flygtning uden Land den trygge Rod.
Og straaler Lys og Ungdom om min Sang
som over barske Fjælde Solens Glød,
det er dit Værk. — Dig vier jeg den Klang
af Vaar som gennem alle Skranker brød.

I

DE BLAA BJÆRGE

Jeg kender Bjærge i blaat og rimhvidt Skrud,
med bistre Miner som en trodsig Gud
der staar ved Helligdommens Dør paa Vagt
at Døgnets Flok skal ikke se dens Pragt.
I stille Fred
de staar som Port til Drømmens Evighed.

Der er der Ro ved Alnaturens Barm
som aldrig brydes kan af Dagens Larm,
der hviler Kraften i sin egen Favn
og Ødet stilner baade Glæde og Savn,
og Solens Glød
gør alt til Lys og ét af Liv og Død.

Der sænker Længslen sine Vinger ned,
min Sjæl har der sit trygge Arnested,
som Ørnen fra sin kolde Klippeborg
der kan den se paa Dalens Fryd og Sorg,
hvor Dværge smaa,
ser langt hvis blot de løfter sig paa Taa!

Der er der godt at aande Støvet ud
hvor Ensomhedens tavse milde Gud
har samme Favn for Mus og mosset Sten,
for Mandens Søn og Bjærgets vilde Ren.
Der har min Sang
sin Rod og sidst jeg sovner der en Gang.

SYNG, SYNG MINE SVANER!

Syng, syng mine Svaner!
Lad de snehvide Vinger
bære Jer over alle Bjærge
til de purpurrøde Aftenskyers Æventyrland!

Jeg ligger i Græsset,
over mig Himlen
og Bjærgets vilde Violer
duftende ved min Side . . .
Jeg følger Jer Flugt!

Saaledes jager vi alle
rastløst gennem Livet
for at fange vore dybeste Drømme.
Geniet og Stodderen,
de svinder
mod den samme Aftenrødme.

Og over os alle
blaaner den samme Himmel
med Livet og Døden i sin Favn.

Nævnede min Tanke
Dødens Navn?
Eller var det blot Aftenbrisen
der jager Dagen foran sig mod Havet,
som tonede i min Sjæl?

Hele Naturen tier,
og Natten vandrer
med en mild Søvn ved sin Side
over Jorden.
Se Blomsterne lukker deres Blade!

Syng, syng mine Svaner
saa længe de snehvide Vinger
bærer Jer over alle Bjærge
mod de purpurrøde Aftenskyers Æventyrland!

I SOLGLØD STRAALER TIND VED TIND

I Solglød straaler Tind ved Tind
i høj og hellig Ro.
Smaaskygger flagrer for en sagte Vind
om Myr og Mo,
dog Luften er saa klar som stod den stille.
Kun Bækkens Kluk
og Elvens Suk,
en enkel Hjejletrille
sig smyger gennem denne dybe Fred,
en Draabe af Liv i Himlens øde Hvælv.
Snart kommer Natten selv . . .
og alt forgaar i Evighed.

NAT

Den lysende Dagmoder svandt i sin Seng.
Med Sølvkronen lagt om sit Haar
gaar den hellige Nat over Himmelens Eng,
og Havet og Jorden stirrer
med Taushedens Glød, hvor hun gaar.

Hver Stjerneblomst varsomt hun vækker op
som vented i Knop,
hvert Smaaliv som længtes faar Lysets Magt,
en lydløs Vagt
af Drømme og Ord vi aldrig fik sagt
straaler over Højfjældets Top!

O, varsomme Moder, din milde Glans
siger mere end Døgnlivets Glød.
En Evighed fødes som aldrig vi saa
da vi ønsked de nærmeste Højder at naa,
og drager os bort mod det blaa,
hvor Altet og Drømmene knytter en Krans
af Kaos og Liv og Død!

HØST

Nu er det Høst og Himlen graa
om Hav og Land.
Kun Revlens Brænding bræmmer hvidt
den barske Strand.

Det hviner koldt om Klit og Høj
og Heden staar
som dunkel Grav der gemmer paa
den gyldne Vaar.

Saa gaadedunkel, drømmetung
og dog saa mild,
den skælver som den stemte Streng
for Skyggers Spil.

Og Havets lange Længselskvad
langs stormbarsk Kyst,
nu hvisker hver en lille Lyng
paa Hedens Bryst.

En tusindstemmig, savntung Sang
til Solens Gud.
Vor Folkesjæl i Lænker lagt,
som længes ud!

DEN ENSOMME Ø

Mellem de blaanende Bjærge
blinker en enlig Sø,
lys og dyb som et længselsfuldt Blik,
der ligger en skovkranset Ø.

Svaneøen der svømmer
i Solens ravgyldne Væld,
tavs og dunkel i Dagens Lys,
men drømmesvanger mod Kvæld.

Naar Jøklerne brænder som Blod i Vest
og blænder den stille Sø,
da fyldes Luften af Svanesang, —
da synger den tause Ø.

Den synger ud sin ensomme Drøm,
det er som et tonende Væld
strømmede op fra et Urtidsdyb
ud i den skumrende Kvæld.

Alt lytter i Drøm indtil Dagen forgaar
i dæmrende Evighed . . .
For det er Pan, som synger en Sang
om det sidste hellige Sted.

SOMMERBLÆST

Vind, sommerlig Vind,
al Verden straaler og ler!
Straaene bøjer sig ud og ind,
de hvisker
og tisker:
Kom her, kom her, kom her!

Og Vinden suser med Sang forbi:
Dirrindi, dirrindi,
hvor Verden er skøn for den Fri!
I Dag over Nordens dystre Strand
i Morgen gaar Vejen til Palmens Land,
nu over Hav og nu over Tind
i Regn eller Sol!
Den tordnende Brænding jeg bærer ind
og vugger den bly Viol.
Dirrindi, dirrindi,
hvor Verden er skøn for den Fri!

Og Ekko toner langt over Land,
det synger
og klinger
og suser fra Fjæld til Strand:
»Tungt er at sidde paa samme Sted,
se dog at bringe mit Frøkorn med,
hvad ikke vi gamle har evnet at naa
er altid en Trøst at det lykkes de Smaa,«
sukker hvert Straa,
til Vinden er bort' i det Blaa!

MORGEN

Snart stiger Sol fra Søens Favn
og Søvnens milde Trøst
og tænder højt en hellig Bavn
paa Himlens Port i Øst.

Men endnu Morgenstjernen staar
saa stille paa sin Vagt,
skønt frem paa Himlen Gryet gaar
i gylden Farvepragt.

Naar Lyset slukker Gryets Glød
den gaar med Undren hjem.
Da græder Dug i Dalens Skød
skønt Dagen kører frem.

JØKELELVEN

Hvor Jøklerne højnes mod Himlens Hvælv
den fødtes som Bæk og der blev den til Elv.

Vulkanerne smælted den hvide Sne,
den voksed sig stor og blev prægtig at se.

Gennem stenhaarde Bjærge den grov sig en Gang,
stærk gennem Kamp blev dens susende Sang.

Saa faldt den en Dag i Dalen ned,
mod Havet, mod Havet den hasted af Sted.

Den kom som en Livsstrøm fra Landets Bryst
med Ungdom og Kraft saa alt andet blev tyst.

De hjemlige Bække som hørte dens Klang
klukkede arrigt: det kalder man Sang!

Men Dalen lytted fra Hav til Hede,
da blev de alle for Alvor vrede!

»Dens Sang er jo kendt!« haaned Kilden i Haven.
»Den har lært den af mig«, gurgled Mergelgraven.

»Den Tølper som pranger med fremmede Fjær,
bør ties i Hjel«, sa' et kritisk Kjær.

Men Jøkelelven den vælded sin Vej
uden Rast mod Havet, *den* hørte dem ej.

FLYVENDE ØRN

Højt over Landet og Havet og Byerne,
himmelvidt strækkende Vingerne ud,
badet i Sol og omsuset af Skyerne
Solørnen flyver der, stærk som en Gud!

Ensom med kongeligt Blik under Brynene,
bort over Hav som den jagende Vind
stævner den Hersker af Luften og Lynene,
længst til den fjerneste højeste Tind.

Langsomt den svinder, den lynbetvingende.
Længslerne bruser igennem mit Sind:
Lær du min Tanke den evigt foryngende
Ensomhedsflugt mod den højeste Tind!

AFTENSTEMNING

Nu rødmer det mægtige Fonnefjæld
som Fakkel i Aftenskæret.
Hele Bygden blaaner mod Kvæld,
det blinker fra Elven og Kjæret.

Hesten staar stille i Liens Læ
og Koen sover i Engen,
Faarene drives i Flokke ned
fra Fjældet af Hyrdedrengen.

Bjælderne klinger i Kvældens Ro,
til Klangen dør i det Fjerne . . .
Over Bjærgets blændende Top
blinker den første Stjerne.

Da er det Tid at tage hjem, —
tryg er ej Natten den sorte.
Der skrider saa meget skummelt frem
fra Skumringens aabne Porte.

JUL

Snehvide Bjærge mod Himmelen havgrøn og klar,
højrøde Skyer i Vest der hvor Solen gaar ned.
Landet der bærer sit Lysskrud fra Dagen som var,
ligner et svindende Drømsyn af Skønhed og Fred.
Skumringen dunkelblaa strømmer fra Østen som Elv
farver hver blændende Aas med en dybere Tone,
trækker et mørkdiset Tæppe for Himmelens Hvælv,
tier og venter,
til Natguden henter
de flagrende Nordlys og Stjerner i straalende Krone!

Saa højtidsstille er Hav og Jord
som et Hjærte i Fryd der er større end Ord,
og Hvælvet er tavst som et helligt Hus
hvor Herrens Alter staar.
Kun Vindene toner som dæmpet og dvælende Orgelbrus
sit Fadervor.

Saa folder Himlen de Festblus ud,
de flagrende Nordlys som Offerrøg stiger,
i blændende Farver de bølger og viger,
brænder og straaler som Tanker der higer
at enes med Livets og Lysets Gud!

Og Stjernerne tændes i stille Fred,
med Salighedsglans
de ser gennem Farvernes flagrende Dans,
og blinker som Engleøjne ned
i alle de længtende Hjærter,
de lyser som klare Kærter
fra Paradis Herlighed.

II

Fra alle de lave Hytter
der stiger en Julesang,
jeg mindes halvt som i Drømme
dens enkle og rene Klang:

Vi er kun et Fnug i Rummet,
et flagrende Blus som dør,
vi lyser en stakket Time
som andre har gjort det før.

Men Herren vor gode Hyrde
har givet os Skær af sin Aand
han værner hver mindste Støvfnug
og holder det i sin Haand.

Saa sover de lave Hytter
trygt i Sneviddens Fred.
De store rolige Stjerner
stirrer som Vagtblus ned.

MOD NAT

Bag ved Vestens Bjærge svinder
blodrød Aftenglans.
Skodden tættes, Skumring rinder,
Skygger spiller op til Dans.

Lydløst glider fra det Fjerne
frem den mørke Nat.
Kun en enkel stille Stjerne
i en Vaage spejles mat.

Jeg vil trodse tunge Drømme,
tro dens milde Skin
over dybe aabne Strømme . . .
Ak, den svandt i Nat og Vind!

BRISEN

»Og huttitu og huttitu,
se her er jeg igen!«
Velkommen Brise være du,
men hvor gaar Reisen hen?

»Fra Bølgesang jeg bringer Klang
og Brus til Fjæld og Dal,
der bor en Trold saa klam og kold
som kildre lidt jeg skal!«

Lad gaa den Trold saa klam og kold,
den kan ej synges varm!
Men bring den Sang og Bølgeklang
til hendes unge Barm!

Smyg Klangen ind i Sjæl og Sind,
og sig: Jeg kommen er
fra Havet ud' at bringe Bud
fra en som har dig kær!

Han ser dig fast og frejdigt staa
som Fjældet i din Tro,
skønt han er selv som Bølgen blaa
og Blæsten uden Ro!

RØGTERDRENGENS VISE

Af „Sòlrùn og hendes Bejlere".

Det var han Siggi fra Sælingsgaard,
— Hej hop og ho! —
Han vogtede sin Malkefaar,
— Hej hop og ho! —
i Trangedalen hvor Trold er set,
nu skal I høre hvad der er sket,
— Hej hop og ho! —

Da Siggi gik der en Søndagskvæld,
— Tram tara ram! —
der kom en Trold ud fra Tindefjæld,
— Tram tara ram! —
den kom med Hoste og Hark og Snøft,
dens Kæft var stor som Almannakløft!
— Tram tara ram!

»En Hyrdesteg den skal smage mig!
— Nam, nam, nam, nam! —
Hvor er du Knægt jeg vil æde dig?
— Nam, nam, nam, nam!«
Den stamped haardt og den snapped Vejr:
»Du slipper ikke skønt blind jeg er!
— Nam nam nam nam!«

Og Trolden famled og Trolden slog.
— Hu hah, uh ha!
Og Siggi flygted det sølle Skrog!
— Hu ha, uh ha! —
Men han blev snuppet og han blev ædt
og siden er han vel aldrig set.
— Huh ha, uh ha! —

DANSEN OMKRING NYTAARSBAALET

Af „Sòlrùn og hendes Bejlere".

Lad os danse Aaret ud,
Aft'nen klar og lang!
Hør fra alle Høje
Huldrefolkets Sang:

Stjerneglans, Straaledans
over Dal og Strand!
Himlen hvælver Højtid om
vort herlige Land!

Lad os danse Aaret ud,
alt som skønt det gav,
lyser gennem Livet
som Luer ved dets Grav.

Stjerneglans, Straaledans
over Dal og Strand!
Himlen hvælver Højtid om
vort herlige Land!

Lad os danse Aaret ud
ind det nye gaar,
unge Ønsker straaler
om dets gyldne Haar!

Stjerneglans, Straaledans
over Dal og Strand!
Himlen hvælver Højtid om
vort herlige Land!

Lad os danse Aaret ind
og med Flammedaab
døber vi dets Drømme,
døber vi dets Haab!

Stjerneglans, Straaledans
over Dal og Strand!
Himlen hvælver Højtid om
vort herlige Land!

RAVNE I NATTEN

Se, Sol gik ned og Dagens Farver døde,
som Regn af Blod de svandt i Nattens Blaanen.
Snart ligger Vidden endeløs og øde
og uden Lyd i Mørkets tunge Daanen.

Her synger ingen Solsort En til Glæde,
kun sorte Ravne flagrer gennem Mulmet
og skriger hæst og haanligt ud sin Vrede
mod Himlens Glød som fjernt i Vesten ulmed.

Jeg lytter angst. Det er mig som jeg mødte
et Aandetog i Dødens mørke Rige,
af dem som kun til Kval og Skam blev fødte,
som kunde sejre men blev nødt' at vige.

De raaber ud sit Had, de dømte Døde,
mod ham som Skæbnens blinde Lov har givet.
Saa drukner deres Skrig . . . og alt er øde
isnende koldt og tavst — som selve Livet.

LYKKELAND

Bag ved de fjerneste Bjærges Rand
og de højeste Jøkler er Lykkeland.

Over det flammer en Farvekrans
som ødslede Solen der al sin Glans.

Saa mange der saa i den Solglans ind
er gaaet baade fra Sans og Sind.

Men søger en Drømmer at drage derop,
Gud naade hans Sjæl og hans syndige Krop!

For Bjærgenes Furier følger den Mand
som vover at drage til Lykkeland.

Og de er alt mange som drog derhen,
dog kender man ingen som kom igen. —

Bag ved de fjerneste Bjærges Rand
lokker det solgyldne Lykkeland!

OP MOD HØJFJÆLDETS TIND

Op mod Højfjældets Tind, op mod Højfjældets Tind,
der hvor Himlen er nærmest vor Jord,
der hvor Ørnene svæver i solmættet Vind
til de svinder mod Havet i Nord!

Der hvor ingen har traadt og hvor alt er saa frit
som ved Evighedsmorgenens Port,
den Gang Herren var glad ved at se over sit,
og han saa det var herligt og stort.

Drik der Styrke, min Sjæl, i den solmætte Vind,
lær at se over Dalboens Land
uden Svimmelheds Angst fra den tindrende Tind,
ved de truende Afgrundes Rand!

Lær at se: Kun fra Højden det store er stort
og det stimlende Kravl viskes ud
medens Højtinden gløder mod Himmelens Port
som en Hymne til Livet og Gud!

BARNDOM

Jeg mindes et Hus ved Havet derude,
under Højfjældets Rødder med Klipper til Hegn,
en hvidmalet Gavl og en glitrende Rude
som gløded i Sol og blev dugget i Regn;
det var hærget af Ælde og havbarske Vinde,
jeg har hørt i min Vugge den æggende Klang
af Bølger i Storm, og jeg ejer derinde
den Ungdom hvis Drøm blev mig Kilde til Sang:
Hvad vi elsker som Mænd bliver afbleget Minde,
kun evig den Lykke vi følte den Gang!

Snehvide Bjærge mod Himlen sig hæved,
Havet laa spejlglat og stirred derop,
Højt over Tindene Havørnen svæved,
Havmaagen skreg over Bølgernes Top.
Drømmende laa jeg og længtes at følge

langt med til Skyernes solrøde Brand,
hurtigt som Falk over Bjærg og Bølge,
bort til den lokkende Æventyrstrand;
vidste dog Skuffelsen værdigt at dølge:
Vingerne faar jeg nok engang som Mand!

Langt har jeg vandret fra Hjemlandets Hytte,
Hav saa jeg slynges om rigere Jord,
dog kan jeg sidde daglangt og lytte
drømmebesværget til Mindernes Kor.
Vel kan det blegne, vel kan det svinde
i Verdens Larm som en spinkel Klang,
men hører jeg Bruset af Bølger og Vinde
bløder mit Hjærte i længtende Sang:
Hvad vi elsker som Mænd bliver afbleget Minde,
kun evig den Lykke vi følte den Gang!

II

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY

MIN SANG FOR DIG —

Min Sang for dig, min Sang for dig
mit dyre Fædreland!
Den tone over Bygd og By
som Bølger mod din Strand!
Du hørte bedre Harpespil,
du hørte større Digt, —
men den som gav sin Sjæl i Sang
har Sangers Ret og Pligt.

Og gaar end Vejen vidt fra dig
min Vej er altid din.
Jeg bærer i mit Bryst din Glød
og barske Stormes Hvin,
som Livets Kilde fra din Favn
jeg fik mit Hjærteblod,
min Tro, mit Haab, hvert Tankeglimt
har i din Muldjord Rod.

Din Saga er det Æventyr
min Ungdom til mig gav,
din Fremtid er min faste Tro
som trodser Død og Grav.
Skal Folkets Værk end vejres bort
jeg ved at du vil staa
for evigt stolt og herskerhøj
mod Himlen gyldenblaa.

Du vendte Barnets Blik mod det
som blænder fjernt og stort,
og blir min Daad kun Drøm og Ord
som dør og vejres bort,
du føder dem der synger Sejr
og Solskin paa din Vej! —
Men ingen kan dog elske dig
mer inderligt end jeg.

DET ISLANDSKE FOLK

Flyv Ravne højt fra Valhals Væg og sig hvad I fandt og saa,
I Hugin og Munin som husker vort Land, da i Havet det ukendt laa,
og fulgte hvert Sagn som Saga skrev imellem de Bjærge blaa.

Har Islands Folk ej sin Frihed købt for Handling og Hjærteblod,
og fandt I en mere trofast Vagt om Sproget og Stammens Rod
hos andre Folk, og i Farens Stund et fastere større Mod?

Man haaner vor Ret, man haaner vor Tro og Haab,
da vi regnes for smaa,
man hundser vor Kamp for den gamle Arv vore Børn
skal udelt faa
saa længe vort Sprog har Klang og Kraft, saa længe
vort Hjerte kan slaa.

Men kendte man blot hvad vi kæmped mod og hvad
vi i Løndom led
og kunde de Stene faa Røst til Sang hvor over vor
Vandring skred,
det blev en Hymne til Herren om den tapreste
Trofasthed.

De store der sidder højt til Hest paa Herskerens
stolte Vis
kan høre fra Trommer og Pauker og tusinde
Stemmer sin Pris,
men taus er den Kamp som et fattigt Folk maa
kæmpe mod Ild og Is.

Men kæmpe i Armod en ensom Kamp og eje dog
Raad og Trang
til et Evighedsværk som fast vil staa under Tidernes
vekslende Gang,
er det ikke Adel og Adelsmod, — saa spot kun min
simple Sang.

At værne hvad en Gang Stammens var, men de andre
har ødt og glemt,
og øge det til en Skat af Guld de mønter saa tidt og
nemt,
fortjener det maaske ej anden Tak end Narreklokkernes
Klemt?

Skal Broderen tvinges og haanes som den ædleste
Arv til os bar?
I Sveer, Daner og Nordmænd, I skylder mig alle
Svar.
Dog spørger I maaske hvad vi *er* — I ved jo godt
hvad vi *var*.

Flyv Ravne højt fra Valhals Væg og sig hvad I fandt
og saa:
End ligger Island i Havet saa højt og stolt som det laa,
og endnu er Slægten den samme imellem de Bjærge
blaa!

End lever i Folkets Hjærte en ung og ædel Trang,
og endnu er Sprogets Kilde saa ren som da først den
sprang
og kan sig løfte mod Himlen højt i Sagn og i vaarfrisk
Sang.

Det gror trods Mørke og Kulde vort golde hærgede
Land,
der glimter en Drøm i Øjet hos hver en Pige og Mand, —
og faar vi en Plads i Solen, da se hvad vi endnu kan!

VAAR

O, Lys og Vaarduft og lette Emme
og Lærkejubel og Bølgegny!
Vi stemmer i med vor unge Stemme:
Vær atter hilset, vel mødt paany!

Og har vi sovet og sov vi længe,
trods sorte Nætter og Vinternød
de klinger endnu de unge Strenge
og endnu værner vi Slægtens Glød.

Er Nuet endnu i Nat begravet
den Nat kan jages for Sol og Vind,
og vi kan slænge som Støv i Havet
vor Stodderdragt og vort Trællesind!

Lad vælde Sol over Vinterlandet
og Vaaren grønnes i Muld og Sind!
Vort Haab er evigt og aldrig strandet
og ungt vort Mod som den friske Vind!

Saa vist som Kulden for Vaar maa vige
og Vinden suser som Foraarstolk,
maa snart en Hymne mod Himlen stige,
en Hjærtets Sang fra et vaagnet Folk!

STEINGRIMUR THORSTEINSSON

In memoriam.

Saa kaldtes du til de Kyster hvorfra der ej bringes Bud, —
de blaaned i dine Drømme i Længslernes Purpurskrud, —
der samles du nu med de store og gode hos Livets Gud.

De hilser dig som en Broder som højest du troed paa,
hine der evigt lyser som Stjerner fra Mindets Blaa,
skønt jordiske Snobber glemmer en Sanger der sang for de faa!

Nu kaldes du for hans Aasyn som over os alle staar,
den evige Dommer som gransker Sjælenes Veje og Kaar,
ham som os løfter mod Lyset eller langt ned i Dybet os slaar!

Der kommer du uden Rædsel for Kerubens Flammesværd,
du krænked ej hellige Love, du ofred ej Sjælens Værd,
for Døgnets visnende Lavrbær, uden Dadel var al din Færd.

Du gav fra et ædelt Hjærte, du grov ej dit Pund i Jord,
Grøden er sjældent rig og karrigt er Landet mod Nord,
men hvor du gik er der Vaarduft og syngende Svanekor!

Og Herren som ser i dit Hjærte aabner sit evige Land,
Elysions duftende Sletter gløder i Solens Brand
og byder sin dugfriske Lykke til en Drømmer og ædel Mand.

Da vender du rolig dit Øje mod Island for sidste Gang,
ved Evighedsporten bruser imod dig en salig Klang:
Det er hele dit Folk som synger til Afsked din egen Sang!

RASMUS RASK

Du Sjæl af Ild, som i vort Maal
gød Ungdomskraft og Fortidsklang,
saa rent som Guld og stærkt som Staal
det steg paany
som Væld mod Sky
i Sagner og i Sang.
Dig glemmer ingen islandsk Mand
og altid vil dit Minde staa
som Solglød om vort unge Land
mod Evighedens Himmel dyb og blaa.

Vort Folk var træt, vort Folk var glemt
af Frænder baade i Syd og Nord.
Men du fik rustne Strenge stemt,

der steg et Kor
af Haab som gror
fremtryllet af dit Ord.
Du tændte Lys som blev til Bavn
der brænder klart og varmt mod Nord,
thi straaler først og fremst *dit* Navn
i Folkets Sjæl vor ædle danske Bror.

Vort Sind har Dybder. Gemt er gemt
og gjort kan nødigt stødes om;
og endnu har ej Island glemt:
Fæ kan dø
og Frænder dø
men aldrig Daadens Dom.
Thi husker vi din ædle Aand
trods al vor Strid om smaat og stort.
Din store Daad skal binde Baand
af Broderskab imellem dit og vort!

HAVET ER VOR MODER —

Havet er vor Moder, ad Havets vilde Veje
Vikingesnekkerne søgte mod vort Land.
Fjærn som en Drøm laa dets fjældhøje Strand,
men Fædrene de vidste:
Lad bære eller briste,
for dyrt man aldrig køber sit dyreste Eje
selv Døden tør man vove for sin Frihed og sit Land!

Havet avler Styrke, Havet avler Mod,
Havet lærer Kamp mod alle Magter og Guder,
naar Stormene tuder
om de skrøbelige Skuder
og Faren kommer rullende i Bølger og Brod,
da gælder det kun rolig ved Roret at staa,
uden Rædsel for sin egen Død gaa paa!

Havet er vor Moder, af Havet skal vi lære
at hærde vore Tanker og Mod!
Fremtidens Snekker os fremad vil bære,
til Frihed og Ære,
hvis Stammen bliver stærk som dens Rod.
Kursen til det Maal gaar ad Havets vilde Veje,
vid det du islanske Mand!
For dyrt man aldrig køber sit dyreste Eje
selv Døden tør man vove for sin Fremtid og sit Land!

BØN

Vor Gud som fra vor første Tid
og frem til denne sidste Dag,
har skærmet Folkets Aand og Id
trods onde Kaar og haarde Slag,
vor Gud som elsker alle Smaa:
Lad Island gennem Tiden staa!

Du saa vor Kamp mod Ild og Is,
mod Uret her og Misbrug der,
du tugted os med tunge Ris
men trøsted os og var os nær
da andre havde brudt hver Bro,
du bygged nye af Haab og Tro.

Da Landets Frihed faldt i Val
hvor før dets bedste Sønner laa,
du sendte Trøst til Sorgens Dal
i Sang som aldrig kan forgaa.
Den Kraft som havde svunget Sværd
fik Sjælens Magt og Kunstens Værd.

Og nu da Gry paany er tændt
og Nattens Skygger rinder ud,
mod Himlen er vort Hjærte vendt,
o hør vor Bøn vor stærke Gud,
som dømmer store, styrker smaa:
Lad Island gennem Tiden staa!

III

JUBEL

Ja du er min, ja du er min!
Min Dag har Lød som gylden Vin,
det jubler I min Sjæl og Sang
af Solens Glød og Blodets Klang!

Jeg breder mine Arme ud
saa ung og stærk som Vaarens Gud:
Kom Savn og Kamp, kom Sorg og Nød,
kom selv du store mørke Død!

Jer Magt er brudt, for alt hvad er
har unge Drømmes Rosaskær,
saa hvis jeg jeg skulde dø i Dag
jeg dør til Festens Kymbalslag.

Saa jubl min unge Sjæl i Sang,
læg Sejrens Toner i dens Klang,
og Dagens gyldne Druevin —
for du er min, ja evigt min!

ANGST

Havstormen bærer Bruset
fra Bølgerne til os op,
og Skyerne flagrer som Fugle
over Fyrrenes svajende Top.

Derude kanske der kæmpes
en Kamp mellem Liv og Død . . .
Men her er det godt at hvile
med Hovedet gemt i dit Skød.

Ja, her er det godt at hvile,
din Haand er saa fast og god,
dit Blik er som lægende Balsam
for bristende Tro og Mod.

Jeg vilde saa gerne glemme
og glædes ved Arnens Fred . . .
Men kære, jeg hører Havet
og mit Hjærte skælver derved.

I HØSTTIDEN

Saa høstmørk ruger Natten over Havets dystre Flade,
fra Himlens Sluser vælder Skumring over Mark og Sti,
og Vinden jager tungt af Sted med Favnen fuld af Blade
og frostkold er dens Latter: Nu er Glædens Tid forbi!

Dog frygter jeg den ikke mer, lad koldt og haardt den hvine,
lad komme Høst og Bølger larme mod den nøgne Kyst!
Jeg holder dine bløde tætte Hænder fast i mine,
mit Hoved trygt jeg læner mod dit ungdomsvarme Bryst.

Vel kender jeg at til os alle en Gang Kaldet kommer,
men kommer det, det skiller ikke vore Hænder ad.
I dine Øjne møder jeg en ung og evig Sommer,
jeg elsker dig, og føler at du ved det og er glad.

VAARVISE

O Lys over By og Land
og Lys hvor mit Øje ser!
Mit Hjærte er fuldt af svulmende Sang
og Suset fra Vaarens Trær!
Vellugt bølger fra Blomster og Skov
og bringer mig unge Drømme,
der smyger sig ind i Sjæl og Sind
saa salighedsdrukne og ømme.

Kom kjæreste du, o kom,
saa kalder min Sjæl og mit Blod!
Vi to skal drømme i Dug og Sol
som Blomster paa samme Rod!
For intet er skønt uden én som kan
vor inderste Længsel dele,
og ædlest den Trang naar vi svulmer af Sang
om Sol og Duft og det hele!

O Lys over By og Land,
og Lys i to elskende Sind!
Vi følges ad gennem Foraarets Dag
og favnes af samme Vind!
En er vor Længsel og en vor Drøm
skønt mod Aften Skyggerne rinder.
Den Dag hvis Lykke tændtes for to
er ej tabt skønt Straalerne svinder.

NAAR JEG ER TRÆT

Naar jeg er træt af den travle Dag
med Tramp og Skrig og hidsigt Jag,
hvor den ene træder den anden ned,
det er hos dig at jeg søger Fred.

Naar Angsten sænker sig over mit Sind
og i sin Jærnfavn mig spænder ind,
og Tvivlen øder min Evne og Tro,
det er hos dig at jeg søger Ro.

Saa ofte jeg glemte mit eget Maal,
saa ofte jeg tømte en bitter Skaal,
dit Hjærtes Tro og din Haand saa lind
har hvælvet en Kirke over mit Sind.

Vi trænger Andagt i Tvivlens Tid
og Trøst af en Sjæl i vor bitre Strid.
Jeg trykker din Haand og takker dig
at Troen og Haabet ej svigtet mig.

IV

VOR TID

I

Det lysner i Øst paany en ung og en ædel Dag
med Evighedskrans om Panden og kalder os op af Dvalen,
for endnu staar Jorden frisk, trods Slægternes tabte Slag
og Stormen ægger til Daad og Tinderne lokker fra Dalen!

Der gives ej Træthed og Ælde, for over os alle gaar
den evige Sol med Styrke til tusinde nye Aar,
og Drømmen er lige ung i Dag som den var i Gaar,
og Daaden er altid Maalet som højt over Nuet staar!

Se, Dagen har Bud til hvert Frø som drømmer i Jordens Favn
hvert dæmrende Haab og hver Længsel som slumrer i Menneskebryster,
den peger paa Vejen mod Lyset fra Fortidens Søgen og Savn
og sender os Duft og Hilsen fra Fremtidens lokkende Kyster.

O, herligt at møde Solen og hilse den gryende Dag!
O, herligt at lytte til Bruset af kommende Tiders Slag,
og mærke sin Styrke svulme til Sejr gennem Vaabnenes Brag,
og se det nye staa op som et Gimle fra Fortidens Vrag!

II

Vi har kæmpet med Storm og Bølger og faret fra Hav til Hav,
vi har hugget os Vej gennem Bjærge og Polnattens isnende Grav,
vi har svunget os højt over Skyer og set over By og Land,
dog saa vi ej Længselens Grænse hos den stærke skabende Mand.

Romernes Magt ligger knækket og Gosen er sunket i
Grus,
Geder og Faar saa vi vandre over de mægtiges Hus,
Herskernes Sejr blev kun Minde i Marmorets Form
og i Sang,
men aldrig saa vi dog Grænsen for Menneskets
skabende Trang.

Vor Sjæl er stadig som Kimen der ind i det evige gror,
men aldrig saa nogen dens Blomst, hvor langt og højt
han end fór.
Aarhundreder svinder som Skyer og Stjerner falmer
som Frø
og fødes paany som Græs, — men Væksten kan
aldrig dø!

Af alle de Sejre vi vandt, voksed endnu højere Maal
af alle de Slag vi tabte blev blankere Viljens Staal,
for højt over Sejr og Tab staar den evige skabende
Aand
der gav Ild til de tusinde Kloder og Plads til hvert
Fnug i sin Haand.

III

Vor Tid vil sejre paa Tvivlens Mørke,
vor Tid vil rense det valne ud!
Fra Døgnets Hovmod og Hjærtets Tørke
den hæver Blikket mod Livets Gud.

Den ved at *Tanken* maa synke svimmel
hvor Synet brister i smaat og stort,
for Nattens Dybder og Dagens Himmel
er Drømme foran en lukket Port.

Se, større end Tvivlen og stærkt som Døden
der straaler Haab og der gløder Tro,
i mange Sind, — der som Morgenrøden
fra Mulm til Lys bygger Flammebro.

Den knustes ej eller »klædtes nøgen«,
trods Kunst og Maskinpropellers Slag.
Og over Skrydet og Skorstensrøgen
der skinner Stjerner den Dag i Dag.

Vor Tid vil bort fra de bløde Puder
hvor Brunsten tærer paa Marv og Blod,
vor Tid vil Kamp med de »gamle Guder«
som gnaver Slægternes sunde Rod!

Vor Tid vil Retfærd, vor Tid vil Renhed,
og Tro og Styrke, som holder ud.
Dens Maal er Slægt som i ædel Enhed
af Aand og Kød følger Livets Bud.

Er Vejen trang gennem Tvivl og Stumhed,
vi tror paa Maalet og Kampens Værd.
Vor Tid er ikke vor dovne Dumhed,
men Drømmen *over* vor travle Færd!

VED HAVET

Saa staar jeg da atter ved Havet,
og end er jeg ung og varmt mit Blod,
og end kan jeg drive i Drømme
ad Maanesølvstrimens Flod.

Og Havet bærer sin Brusen
ind til min Sjæl og ind i min Sang,
saa friskt som jeg hørte dets Bølger
tone for første Gang!

Den samme evige Undren,
den samme Higen, den samme Lyst!
Det klinger af brede Bølger
og Maanesølv i mit Bryst.

Det bæres mig for at de synger
de bølger paa salten Sø:
Saa længe dit Blod kan risle
din Ungdom kan aldrig dø!

MAJ

Hvilken lysdrukken Morgen med Vind ifra Vest!
Jeg er vaagnet til Majdagens straalende Fest!
Som en Hymne der bølger i Himmelen ind
ligger Havet i Solskin og glitrende Vind.

Er jeg vaagen i Dag? Er det Drøm hvad jeg saa,
denne Dug, denne Blæst, det straalende Blaa?
Det har talt i min Sjæl som en tonende Streng:
Der er Troldom i Luften, du selv er en Dreng!

Og du lytter fra Lien til Svanernes Sang,
til Solsortens Jubel og Fjældbækkens Klang,
medens Tankerne gaa mod det bundløse blaa,
til det Barndommens Drømland som ingen kan naa!

Denne Sol er Guds Øje som ser paa dig ned
saa du svimler af undrende Lykke og Fred,
og den Jord er et Eden som aldrig blev tabt,
det er ungt, det er skønt alt som Herren har skabt!

Nej, jeg vaager i Dag! Denne Verden er min
med sit vekslende Spil mellem Byger og Skin.
Selv i Vinter og Høst, hvor end Vejene gaar,
er mit Hjærte dog fuldt af den majgyldne Vaar!

SKAGENSTEMNING

De stille Augustaftner
naar unge Stjerner fødes
og Havet svinder i dunkelrød Dis
hvor Dagen og Skumringen mødes,

Da fandt jeg Skagen skønnest,
da skjalv gennem Aftenfreden
den dybeste Drøm og Længsel
som drager mod Evigheden.

De stille Augustaftner . . .
Det er som naar Tonerne dør
at drømme sig ind i et Æventyrland,
som ingen har skuet før.

DRACHMANNS GRAV

Der ligger en Grav ved det lysende Hav
der stedtes en Digter til Hvile,
en farende Sanger, en Viking vild
som vandred Tusinde Mile.

Men hvor han vandred og hvor han stod
klang Sangen fra Harpestrengen,
som Stormens Susen og Bølgens Brus
og Bækkens Rislen i Engen,

De lokked fjernt og de lokked nær
de friske frejdige Sange,
og endnu toner langs Danmarks Kyst
de sælsomme Havmands Klange.

De nynnes af gammel og synges af ung,
de gløder i Tusinde Bryster,
og bølger af vekslende Byger og Sol
som Havet ved Danmarks Kyster.

Med Glød fra den Race som gav ham hans Land
og Genlyd af Eddaens Vælde,
saa længe de synges de Sange han kvad
kan Danmark ej dø af Ælde.

De vækker de djærve med Vaarens Røst
at værne om Landets Hæder,
og døver som Torden det klynkende Kor
som kagler paa Gader og Stræder!

* * *

Paa Grenen kneiser en Kæmpehøj,
Havmaagerne flyver derover,
og Skyerne drage som Drømme forbi
hvor Digterhøvdingen sover.

Og Blæsten kommer med Favnen fuld
af Havduft, — og naar den er fløjen,
Marehalmstotterne suser dens Sang
og hvisker den sagte til Højen.

Der lytter Barden til Blæstens Sang
og Bruset fra tvende Have.
Mens Dagene gaar, som et Strandværn den staar
den stolteste af Danmarks Grave.

HVORNAAR?

Hvornaar ender den Strid og naar finder jeg Fred
og det frelsende Ord?
Er jeg dømt til at vandre med vaklende Fjed
over vejløs Jord?

Enten stærk i mit Haab, som i Herskerstol sat,
eller veg som et Siv,
med Hjærtet delt mellem Dag og Nat,
mellem Død og Liv.

SE DISSE GYLDNE SKYER!

Se, disse gyldne Skyer over øde Hav,
det er som Dybets Drømme
vælded op fra Glemsels Grav
og gløded som en Bøn til Gud,
i Purpur Skrud,
saa brændende og ømme!

Saa spejlglat ligger Havet som en Sjæl, hvis Fred
for Synd og Anger købt er som et Naadens Svar
fra ham hvis Godhed er vor Trøst i Evighed,
som er og var . . .
Og Himlen lyser over det i solklar Salighed.

O, hellig denne Stund! Fra Himmel Land og Hav
jeg hører Toner stige som et Orgelkor:
Lovsynger ham som Livets ædle Gave gav, —
den Gud er stor!

JEG SØGER DIG —

Jeg søger dig som oprejst staar i Dagens Storm og Strid,
som stolt og ædel Riddersmand!
Jeg søger dig som trodsed Livets Had og Nag og Nid
og svimled ej paa Lidenskabers Afgrundsrand,
som øjned Maalet over denne travle mørke Tid,
og troed paa det som en ædel Riddersmand!

Jeg søger dig som elsker det som opad gror
og aldrig bredte Skygge over Næstens Haab,
en Stridsmand djærv, som selv i Fjenden finder Bror
og hører milde Stemmer gennem Kampens Raab,
som hundred Gange skuffet, hundred Gange tror,
med Hjærtet rent og adlet gennem Smærtens Daab.

Jeg søger dig! — Selv er jeg vejløs Vandringsmand
som vandred altfor tidt i Blinde, men jeg tror
paa Solland bag ved sorte Skyers Uvejrsrand,
hvor Sandhed har sin Trone og hvor Retfærd bor.
Mit Hjærtes Drøm er Drømmen om det Land
og Dagen naar jeg tør dig møde som en Bror!

EPIGRAMMATISKT

I

Mod Formens Klarhed higer hver en ædel Aand,
og enkelt var alt stort og skønt, hvorhen du ser.
Og større et lille Vers fra Goethes høje Haand
end Hundred Digte af Mallarme og Baudelaire!

II

Jeg vilde gerne elske og ikke dømme,
men ofte naar jeg følger Døgnets Strømme,
jeg takker rørt den gode Guddomsmagt
som gav mig Raad til Smil og tavs Foragt.

III

I Luften jubled Lærken: »Op mod Friheden og Flammen!«
»Det er hørt!« kvækked Ænderne som plasked i
Dammen.

IV

Spurvene kvidrer i Kor
og sidder i Flok paa Grene.
Hvor vidt end i Verden du fór
du vil kun se Ørnen ene!

V

Lad Trællen prale af sin Magt og Ære,
dog ingen Fri i Trællens Sted vil være!

Og heller Nederlagets Sorg og Savn
end Sejr der købes for et Trællenavn!

VI

Liv uden Digt
er en Dag uden Lys!
Men spørg Muldvarpen,
og den vil svare dig:
Hvem kan det nytte?

DEN GAMLE HISTORIE

Der voksed en Dreng ved det vide Hav
i en Hytte af Straa,
hans Haar var lyst, hans Hud som Rav,
hans Øjne blaa.

Han drømte til Bølgernes Sus og Sang
og Stormens Lyd,
om fjerne Haller med Harpeklang
og himmelsk Fryd.

Og Kvældens Stjerner bygged Bro
til Drømmens Slot, —
der vented en Kongsdatter væn og tro
sin vordende Drot.

Fra gylden Vest fløj Brisen med Bud
til hans barske Strand:
Det er dig hun venter, kom ud, kom ud,
hvis du er en Mand!

Bølgerne gentog Brisens Ord:
kom med, kom med!
Da gik han hen til sin gamle Mor:
Jeg *maa* af Sted!

Og Moderen græd da han gik af Sted:
Dig vogte Gud,
for højere Smykke er Hjærtefred
end Herskerskrud!

Hun vented Dage og vented Aar
med vagtsomt Sind,
og sang om Fjældet der fastere staar
end den falske Vind.

Saa kom han en Dag i dyster Høst
med Regn og Slud,
hans Haar var graat og hul hans Røst
og Pjalter hans Skrud.

Men rank han hilste: Dig glæde Gud!
Hun svared igen:
Du kommer vel med din Kongeskrud,
men hvor er den?

Vel var min Skrud en Sky der svandt
og kun Skum min Brud,
men et jeg fandt og for evigt vandt:
jeg sejled ud!

Du fandt din Trøst da du trofast stred
hos Arnens Ild.
Men jeg var skabt til at finde Fred
ved at fare vild.

OG VI KAN VANDRE —

Og vi kan vandre Verden rundt omkring
af Videtrang,
dog alt vi vandt er Viden om de Ting,
som var en Gang.

Og vi kan leve Livet i en Rus
fra Vaar til Høst,
dog Hvilen i vor egen Moders Hus
er al vor Trøst.

Saa dybe Bølger har ej noget Hav
som Hjærteblod.
Ve den som ikke vandt sig Ret til Grav
hvor Vuggen stod.

GLEMSEL

Saa stig min Sjæl op til de Bjærge blaa,
hvor Barndomsdrømmen kyssed først din Pande
og vied dig til Sangens Fryd og Sorg.
Søg der at naa
den Evighed,
den Hjærtefred
som andre Steder ikke var at faa.
Vend atter hjem til disse Drømmelande
hvor du var Prins i Haabets Kongeborg.

Du søgte langt og fandt kun ringe Fryd
og fremmed var din Tone blandt de mange.
Det Pust fra Nord i dine Drømme og Sange
har dyster Lyd,
for dem som elsker Sødme og Solskinsklange.
Der toner intet Ekko mod din Røst
og ingen Brodersjæl dig byder Favn,
der er din Løn og al din Trøst
et ensomt Navn,
og gaar du er det uden nogens Savn.

Men der hvor dine Ungdoms Bjærge blaaner
er bedre Trøst end her i Mængdens Skove.
Er træt din Fod
du finder der den Glemsel du forlod,
den reder dig en Seng hvor du kan sove.
Der kan du glemme hver en Sten som stødte,
din Stoddervandrings Nederlag og Sorg,
og drømme at du er den herskerfødte
i Æventyrets gyldne Kongeborg.

JÓNAS GUDLAUGSSON

SOLRÚN OG HENDES BEJLERE

Fortælling fra Island. Pris: 2 Kr. 50 Øre.

Theodor Caspari i *„Aftenposten"*, *Kristiania.* — „Sin styrke har forfatteren her, som i sine digtsamlinger, i naturskildringen. . . . Men ogsaa i folkelivsskildringer naar han i denne bog højt."

„Ørebladet". — „Ogsaa som Fortæller viser den unge Forfatter sig at eje meget betydelige Evner . . . Ved „Solrún og hendes Bejlere" har Guðlaugsson bekræftet, at han ubetinget er en af Islands første Forfattere i vor Tid."

„Politiken". — „En lødig Bog er Hr. Jónas Guðlaugssons Fortælling om „Solrun og hendes Bejlere". Denne unge islandske Forfatter, der hidtil har været kendt væsentlig som en talentfuld Lyriker, viser sig i den foreliggende lille Roman som en myndig og moden Behersker af den danske Prosa. . . . I al deres Knaphed er de Billeder af islandsk Natur, som danner Baggrunden for den fængslende Handling, henrivende friske."

Sophus Michaëlis i „København". „Jónas Guðlaugssons Fortælling er en Bygdehistorie om Elskov og Skinsyge, Overtro og Had, primitive og usammensatte Følelser, der paa denne Baggrund af skøn og stor Natur virker som duftende vilde Fjeldblomster. Bogen er helt igennem fyldt af frisk og poetisk Stemning."

„Kristeligt Dagblad". — „Jónas Guðlaugsson er Islænding. Han elsker sin øde Fødeø og skriver smukt og alvorligt om det Liv, der leves deroppe. Der er Flugt i hans Skildringer, og han er i Besiddelse af den Kunst med faa Sætninger at kunne male et Landskab frem.

Den Kamp, der skjult kæmpes i Menneskesjæle, naar Hadet har faaet Overhaand, den Kamp skildrer Forfatteren mesterligt."

„Berlingske Tidende". — „Selv om der i Beretningen er ikke saa lidt af Eventyrets og Sagaens elementære Kraft og Fantasirigdom, ligger Skønheden ved Guðlaugssons Bog først og fremmest i Indramningen. Kun det inderste Samliv og den dybeste Fortrolighed med Naturen, han skildrer, og kun et indgaaende Kendskab til denne islandske Almues Sjæleliv, vil gøre det muligt for en Forfatter paa saa begrænset en Plads at tegne et helt Stykke Island. . . . Og af dette Folks Færden, saa lidet forskelligt fra Sagatidens, giver Guðlaugssons Bog Billeder saa livfulde i Farven, saa ægte i Tonen, at enhver hernede, som interesserer sig for Islands Folk og Islands Natur — og deres Tal er i stadig Stigen — vil modtage dem med Glæde."

„*Aftenposten*". — „Forfatteren har fortrinlige Iagttagelsesevner, og han formaar at skildre de Mennesker, han drager frem, med stor Skarphed . . . Ikke alene Fortællingen vil fængsle, men ogsaa de udmærkede Skildringer af Livet, Folket og Naturen fra Island, de smukke Naturstemninger paa Sommertiden, den alt beherskende Uhygge, der kan hvile over det øde Land ved Vintertid. . . . Det er i det hele taget en Bog om Island og Islændere, som er værd at læse."

„*Tiden*". — „En prægtig Bog, og en Bog som man kun kan ønske udbredt saa meget som muligt. Den er spændende, den er frisk og ejendommelig; smukkere Prøve paa, hvad Islands unge Forfattere formaar, kan man ikke forlange."

VIDDERNES POESI

Digte. Pris: 2 Kr. 50 Øre.

Erik Lie i „*Norske Intelligenssedler*". — „Midt i vor slappe, bleke Karl-Johanslyrik er det forfriskende at møte en digtsamling som „Viddernes Poesi" . . . . Det er sterke, tonende vers som gir uttryk for fædrelandssind og længsel mot national genreisning. Guðlaugsson er en digter som har stof i sig til at bli en nationens folkesanger. Han minder i mangt og meget om ingen mindre end Per Sivle".

Theodor Caspari i „*Aftenposten*". — „Man skal ikke have læst langt i denne digtsamling, før man er paa det rene med, at den unge forfatter er en lyriker af rang . . . . Lige gode udtryk finder han for vinterdagens frosne stilhed som for vaarbruddets stormende uro . . . . Og lige varmt synger den islandske skald til sit folks og fædrelands, til Erik den rødes og Lejf den lykkeliges pris og haaber i fremtiden paa et samlet og enigt Norden . . . . Hans friske og mandige lyrik vil nok skaffe ham venner her hjemme i Norge."

J. C. i *Berlingske Tidende*". — „Den unge islandske Skjald har allerede forud udsendt en Digtsamling (Sange fra Nordhavet), og i den nye finder man den samme Kærlighed til Atlanterhavets kolde og brusende Bølger, der brydes mod hans Hjemlands Kyster, som i hin og den samme Længsel efter de store Fjeldvidders frostklare Ensomhed . . . . Beundringsværdig er i og for sig hans Herredømme over det danske Sprog . . . ."

Sophus Michaëlis i „*København*". — „Det er beundringsværdigt, saa godt han har tilegnet sig Tone og Udtryksform i dansk Lyrik. Han digter som paa sit Modersmaal, og Sangens Gave er ham medfødt . . . . Han magter baade løftet og baarne Klange, har et sundt og naturfriskt Stemningsliv og finder ogsaa erotisk fine og inderlige Anslag."

Qvidam Qvidamsson i „*Göteborg Handels- och Sjöfartstidning*“. — „. . Man behöfde icke läsa länge, förran det stod klart, at Island här hadde fått en skald väl värd at ställa stora förhoppningar till . . . . att han er en skald med stora utvecklingsmöjligheter behöfver man icke et ögonblick tvifla på. . .“

SANGE FRA NORDHAVET

Islandske Digte. Pris: 1 Kr. 80 Øre.

„*Nationaltidende*“. — „Man behøver ikke at have læst mange af Jonas Guðlaugssons „Sange fra Nordhavet“ for at være paa det rene med, at man her staar overfor en lyrisk Begavelse af Rang . . .

Hans smukke „Sange fra Nordhavet“ vil kunne nydes overalt, hvor der er Sangbund for nordisk Lyrik“.

G. C. i „*Ekstrabladet*“. — „Siden Marinus Schneider udgav „Foraar mellem Mure“, er der ikke paa dansk fremkommen en saa smuk Førstesamling Vers, som Guðlaugssons „Sange fra Nordhavet“.“

C. J. H. i „*Morgenbladet*“. — „Hans Tone er ung og frisk og mandig . . . Selv om den foreliggende lille Digtsamling kanske ikke giver et helt Udtryk for Guðlaugssons Evner, gør den allikevel forstaaelig en Udtalelse som Biskop Bjarnasons: „Jeg er tilbøjelig til at tro at Jónas Guðlaugsson engang vil bli regnet blandt vore allerstørste Digtere.““

„*Trondhjems Adresseavis*“. — „Jónas Guðlaugsson er islænding. Han synger om det land og folk som har født og fostret ham, med en inderlighetens glød og en friskhet og fylde som virker næsten betagende. Hvad enten man ser hen til stemningens fylde eller ideernes rigdom og dristige flugt i hans formfulde digte, saa maa man medgi at han overalt yder noget der ligger betydeligt over det almindelige“.

Helge Rode i „*Illustreret Tidende*“. — „Fjeld og Hav, Ørn og Falk er i disse Vers, den vilde Svane flyver højt oppe, „med de dybe Herskerøjne“ . . . . Andre Digte er der i hans Samling, som er betydeligere i deres menneskelige Indhold; men det er den unge, friske islandske Natur, der baade er Baggrunden for dem og ligesom selve Luften i dem“.

Valdemar Rørdam i „*København*“. — „„Thingvellir“ er et mægtigt Genfærdskvad, Islands Klagesang, sunget, saa ogsaa vi Danske maa lytte og forstaa. Men der er mange Digte af en lignende Skønhed, som den stormfulde Skyhimmel. Denne Islænder er en Mand og Kunstner, kultiveret, men uskadt frisk og haard; den Slags har ogsaa vi Brug for“.

ORMARR ØRLYGSSON. Af Borgslægtens Historie. Roman. Af GUNNAR GUNNARSSON. Kr. 2.75.

DEN DANSKE FRUE PAA HOF. Af Borgslægtens Historie. Roman. Af GUNNAR GUNNARSSON. Kr. 2.75.

GÆST DEN ENØJEDE. Af Borgslægtens Historie. Roman. Af GUNNAR GUNNARSSON. Kr. 2.50.

OVERMAGT. Fortælling. Af EINAR HJÖRLEIFSSON. Kr. 4.50.

SAGAMENNESKER. Fortællinger. Af JÓNAS JÓNASSON. Kr. 2.50.

BJÆRG-EJVIND OG HANS HUSTRU. Skuespil i fire Optrin. Af JÓHANN SIGURJÓNSSON. *2. Oplag.* Kr. 2.50.

GAARDEN HRAUN. Skuespil i tre Akter. Af JÓHANN SIGURJÓNSSON. Kr. 1.50.

IMOD STRØMMEN. Fortælling. Af JÓN TRAUSTI. Kr. 3.25.

ISLANDSFÆRDEN I SOMMEREN 1907. Af SVENN POULSEN og HOLGER ROSENBERG. Med mange Illustrationer. Kr. 6.00.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK FORLAG

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
839.81 G93S C001
Sange fra de blaa bjrge /
3 0112 089029455

GYLDENDALSKE
BOGHANDEL
G·B
N·F
NORDISK FORLAG

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET